

Canço de Bressol

Joan Manuel Serrat

I jo que m'adormia entre els teus braços
amb la boca enganxada en el teu pit.
L'amor d'un home ja ens havia unit
abans d'aquell matí d'hivern en què vaig néixer.
El record d'aquell temps, el vent no l'arrossega:
quan estalviaves pa per a donar-me mantega.

Cançó de bressol que llavors ja em parlava
del meu avi que dorm en el fons d'un barranc,
d'un camí ple de pols, d'un cementiri blanc,
i de camps de raïms, de blats i d'oliveres.
D'una verge en un cim, de camins i dreceres,
de tots els teus germans que van morir a la guerra.

Ets filla del vent sec i d'una eixuta terra.
D'una terra que mai no has pogut oblidar
malgrat el llarg camí que et van fer caminar
els teus germans de sang, els teus germans de llengua,
i encara vols morir escoltant mallerengues
coberta per la pols d'aquella pobra terra.